

ОДСТРАЊИВАЊЕ СУМЊИ КОЈЕ СУ ИЗНЕТЕ О КУР'АНУ

[Српски – Serbian – صربي]

Рахметуллах бин Халил Ел Хинди

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿ رفع شبهات القسيسين على القرآن ﴾

﴿ الكريم ﴾

« باللغة الصربية »

رحمة الله بن خليل الرحمن الهندي

2015 - 1436

IslamHouse.com

Мисионари хришћанства наводе два тобожња доказа против Часног Кур'ана:

Њихов први доказ:

"Не слажемо се да је кур'ански израз крајњи, недостижни стилски домет, а када бисмо то и прихватили био би то опет непотпун доказ његове наднаравности, јер је то уочљиво и јасно само ономе ко савршено добро познаје арапски језик. С друге стране то би значило да би и све остале, високим стилем написане књиге на осталим језицима: грчком, латинском и другим, морале бити од Бога. И могуће је да оне удовољавају заблуделим захтевима и поквареним садржајима, а да ипак буду срочене крајње речитим стилем."

Одговор:

Непризнавање врхунског кур'анског стила јесте само охоло противљење, као што је објашњено у првом и другом делу претходног поглавља.

Њихове речи: "то не може бити јасно никоме осим врсном познаваоцу арапског језика" су истина. Међутим, његово чудо се крије у неспособности најречитијих писаца и песника пред њим. Њихова

немоћ је очита и не само да му се нису опирали, него су своју неспособност и признали. Свима који говоре овај језик је то јасно само по себи, а учењаци су то сазнали изучавајући и упознавајући језичке знаности и начине говора. Обичном народу је довољно признање учењака и најречитијих говорника да су немоћни супроставити се Кур'ану и то је и њима довољан доказ, јер ако су учењаци немоћни, посигурно су немоћни и остали. Неарпским народима је довољно признање немоћи у супростављању Кур'ану од стране Арапа, јер је он објављен на њиховом језику. И то њихово признање им је довољан доказ. Али и у тим неарапским народима, такође, има и добрих познаваоца арапског језика и исламских знаности, па њихово сведочење о високом кур'анском стилу и његовом божанском извору је довољан доказ осталим људима из њихових средина. Ономе ко познаје арапски језик и префињене финесе његовог високог стила је познато чудо Кур'ана и његов величанствени стил којим је објављен. Овим је јасно потврђено да је стил Часног Кур'ана необориво чудо, и савршен, а не мањкав доказ, као што то они желе приказати.

Затим, следбеници ислама не тврде да се чудо Часног Кур'ана крије само у његовом високом стилу, него кажу: "Високи стил Часног Кур'ана је само један

од многобројних и непобитних доказа да је Кур'ан говор Узвишеног Бога и ово чудо је очигледно као што је очигледна и немоћ његових противника од времена Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, до данас."

Њихове речи: "... и све остале, високим стилем написане књиге на другим језицима... би морале бити од Бога", су неприхватљиве, јер није утврђен врхунски стил на свим, (у првом и другом делу претходног поглавља) поменутих облицима, као ни зато што њихови аутори нису за њих тврдили да су чуда, нити да њима слични аутори не могу написати сличне књиге.

Како свештеници могу иступити с таквим тврдњама када они у страним језицима не праве разлику између мушког и женског рода, једине, двојине и множине, номинатива, акузатива и генитива, а да и не говоримо о њиховој (не)способности разлучивања књижевнијег од књижевног. То јасно потврђује пример папе Ербанијуса Осмог који наређује надбискупу Сирије Сиркису Ел-Харунију да окупи велики број свештеника, калуђера, учењака и експерата за јеврејски, арапски и грчки језик, ради исправке арапског превода Библије који је био препун грешака.

Скуп је, 1625. г., уложио огроман труд на том пројекту, али је, и поред тога у њему остало веома много грешака, па су, у предговору дела били принуђени испричати се за неке погрешке.

Неки одломци се нису уклапали у правила језика, или су му били сушта супротност. Тако се нпр. реч мушког рода нашла на месту речи женског рода, једнина на месту множине, вокал номинатива у имену у коме треба ставити вокални знак акузатива или генитива или, пак, номинативни знак код скраћеног глаголског облика. У извињењу су рекли: "Свети Дух, пространу божанску реч, није желео омеђити уским језичким баријерама и правилима која он прописује. Он нам тајне небеске предочава без освртања на речитост и јасно језичко изражавање."

Њихове речи: "И безвредни захтеви и прљави садржаји се могу исказати јасним и врхунским језичким стилем" не могу се применити над Часним Кур'аном, јер се у њему, од почетка до краја, налазе само величанствени и племенити захтеви и садржаји вредни сваке похвале, попут:

1. Навођења описа Божијег савршенства и негирања несавршених особина које Му се приписују, као што је умор, незнање, насиље и слично.

2. Позив вери у једног јединог Бога и упозорење да се чува од идолатрије и свих врста неверства у које спада и тројство.

3. Помињање веровесника и њихових описа; истицање да су они чисти од идолатрије, неверства и осталих греха; похвално изражавање верника о њима и грдња њихових непријатеља; и потврђивање обавезности вере у све њих, а посебно у Мухаммеда и Исуса, нека су благослов и мир на њих.

4. Обећање да ће коначна победа припасти верницима над неверницима.

5. Помињање будућег света, Џеннета (Рај) и Џехеннема (Пакао), вредновања дела и куђење овог и хвалење вечног живота.

6. Појашњавање дозвољеног и забрањеног, наредби и забрана, прописа везаних за јела и пића, чистоћу, верске обреде, међусобно опхођење, ситуације из приватног живота и др.

7. Подстицања на вољење Бога и Његових следбеника и избегавање развратника и грешника.

8. Указивање на неопходност да се све чини искрено и у име Бога и претња за дела учињена да би се видела или да би се о њима причало.

9. Нужност лепог понашања и његова похвала и осуда лошег понашања, његово грђење и удаљавање од њега.

10. Опомена која води ка богобојазности, навраћање на сећање на Бога и на дела која су Њему драга.

Нема сумње да су овакви племенити захтеви достојни хвале и по слову традиције и према разуму. Ови високи захтеви се у Кур'ану понављају ради њиховог утврђивања. А ако су ови племенити и величанствени циљеви лоши, па који су то онда садржаји добри?!

У Часном Кур'ану не постоје ружни садржаји попут оних из два Завета, као што су нпр.:

1. У књизи Постанак (19:30-38) се каже да је Лот, нека је мир на њега, у пијаном стању починио блуд са своје две кћери и да су оне у том блудном чину затрудниле.

2. У другој књизи о Самуилу (11:1-27) се тврди да је Давид, нека је на њега мир, учинио блуд са супругом Урија. Потом је њега на подмукао начин убио да би, затим, њу оженио.

3. У књизи Излазак (32:1-6) се тврди да је Арон, нека је мир на њега, Израелцима направио теле од злата, и да га је заједно с њима обожавао.

4. У Првој књизи о Царевима (11:1-13) се вели да је Соломун, нека је мир на њега, пред крај свога живота напустио своју веру, да је обожавао кипове и да им је саградио храмове.

5. У Првој књизи о Царевима (13:11-30)¹ се истиче да је Божији веровесник који је био у кући

¹ Прва књига о Царевима (13: 11-30): 11. А у Ветиљу живљаше један стари пророк, коме дође син његов и приповеди све што учини пророк Божији онај дан у Ветиљу, и речи које рече цару; и приповедише синови тог пророка оцу свом. 12. А отац им рече: Којим је путем отишао? И показаше синови пут којим отиде човек Божји који беше дошао из земље Јудине. 13. А он рече синовима својим: Осамарите ми магарца. И осамарише му магарца, па уседо на њ. 14. И пође за човеком Божјим, и нађе га а он седи под храстом, па му рече: Јеси ли ти човек Божји што дође из земље Јудине? Он му одговори: Ја сам. 15. А он му рече: Ходи са мном мојој кући да једеш хлеба. 16. Али он одговори: Не могу се вратити с тобом ни ићи с тобом; нити ћу јести хлеба ни пити воде с тобом у овом месту. 17. Јер ми је речено речју Господњом: Не једи хлеба ни пиј воде онде, нити се враћај путем којим отидеш. 18. А он му рече: и ја сам пророк као ти, и анђео Господњи рече ми речју Господњом говорећи: Врати га са собом у своју кућу нека једе хлеба и пије воде. Али му слага. 19. И врати се с њим, па једе хлеба у његовој кући и пи воде.

20. А кад сеђаху за столом, дође реч Господња пророку који га беше вратио; 21. И повика на човека Божјег који беше дошао из земље Јудине, и рече: Овако вели Господ: Што ниси послушао реч Господњу, и ниси држао заповест коју ти је заповедио Господ Бог твој, 22. Него си се вратио и јео хлеба и пио воде на месту за које ти је рекао: Не једи хлеба ни пиј воде; зато неће твоје тело доћи у гроб твојих отаца. 23. И пошто се пророк ког беше вратио наједо хлеба и пошто се напи, осамари му магарца. 24. А кад отиде, удеси га лав на путу и закла га. И тело

пророка слагао на Бога у достављању мисије и да је својом лажи обмануо другог веровесника и тако га бацио у срџбу Господара.

6. У књизи Постанак (38:12-30) пише да је Јуда син Јакова, нека је мир на њега, починио неморалан чин са снахом Тамаром, и да је она из тог чина родила Фереса од којег воде порекло и Давид и Соломун и Исус, нека је мир на све њих, што значи да су сви они деца особе рођене из блуда.

7. У књизи Постанак (35:22) се тврди да је Јаковљев (Израиљев) син Рувим починио блуд с очевом прилежницом Валом и када је за то сазнао Израиљ није над њима извршио казну.

његово лежаше на путу и магарац стајаше код њега; такође и лав стајаше код тела. 25. И гле, људи пролазећи видеше тело где лежи на путу и лава где стоји код тела, и дошавши јавише у граду у коме живљаше стари пророк. 26. А кад то чу пророк који га беше вратио с пута, рече: Ово је човек Божји, који не послуша речи Господње, зато га даде Господ лаву да га растргне и усмрти по речи Господњој коју му рече.

27. И рече синовима својим говорећи: Осамарите ми магарца. И осамарише.

28. И отишавши, нађе тело где лежи на путу, и магарца и лава где стоје код тела: Лав не беше изјео тело ни магарца растргао. 29. Тада пророк подиже тело човека Божијег, и метну га на магарца, однесе га натраг, и дође у град стари пророк да га ожали и погребе. 30. И метну тело у свој гроб, и плакаху над њим говорећи: Јаох брате!

8. Према Другој књизи о Самуилу (13:1-39)² Давидов, нека је мир на њега, син Амном је учинио

² Друга књига о Самуилу (13:1-39): 1. А потом се догоди: Авесалом син Давидов имаше лепу сестру по имену Тамару, и замилова је Амном, син Давидов. 2. И тужаше Амном тако да се разболе ради Тамаре сестре своје; јер беше девојка, па се Амнону чињаше тешко да јој учини шта. 3. А имаше Амном пријатеља, коме име беше Јонадав син Саме брата Давидовог; и Јонадав беше врло домишљат. 4. И рече му: Што се тако сушиш, царев сине, од дана на дан? Не би ли ми казао? А Амном му рече: Љубим Тамару сестру Авесалома брата свог. 5. Тада му рече Јонадав: Лези у постељу своју, и учини се болестан; па кад дође отац твој да те види, ти му реци: Нека дође Тамара сестра моја да ме нахрани, и да зготови пред мојим очима јело да гледам, и из њене руке да једем. 6. И Амном леже и учини се болестан; и кад дође цар да га види, рече Амном цару: Нека дође Тамара сестра моја и зготови преда мном два јелца да једем из њене руке. 7. Тада Давид посла к Тамари кући, и поручи јој: Иди у кућу брата свог Амнона и зготови му јело. 8. И Тамара отиде у кућу брата свог Амнона, и он лежаше; и узе брашна и замеси и зготови јело пред њим и скува. 9. Потом узе тавицу и изручи преда њ; али Амном не хте јести, него рече: Кажите нека изиђу сви који су код мене. И изиђоше сви. 10. Тада рече Амном Тамари: Донеси то јело у клет да једем из твоје руке. И Тамара узе јело што беше зготовила, и донесе Амнону брату свом у клет. 11. А кад му пружи да једе, он је ухвати и рече јој: Ходи, лези са мном, сестро моја! 12. А она му рече: Не, брате, немој ме осрамотити, јер се тако не ради у Израилу, не чини то безумље. 13. Куда бих ја са срамотом својом? А ти би био као који од најгорих људи у Израилу. Него говори цару; он ме неће теби одрећи. 14. Али је он не хте послушати, него савладавши је осрамоти је и облежа је. 15. А после омрзе на њу Амном веома, па мржња којом мржаше на њу беше већа од љубави којом је пре љубљаше. И рече јој Амном: Устани, одлази. 16. А она му рече: То ће бити веће зло од оног које си ми учинио што ме тераш. Али је он не хте послушати. 17. Него викну момка који га служаше, и рече му: Води ову од мене напоље, и закључај врата за њом. 18. А она имаше на себи шарену хаљину, јер такве хаљине ношаху царске кћери док су девојке. И слуга његов изведе је напоље, и закључа за њом врата. 19. Тада Тамара посу се пепелом по глави и раздре шарену хаљину коју имаше на себи, и метну руку своју на главу, и отиде вичући. 20. А брат њен Авесалом, рече јој: Да није Амном брат твој био с тобом? Али, сестро моја, ћути, брат ти је, не мисли о том. И тако

блуд са својом сестром Тамаром, а њихов отац их није казнио када је за то сазнао.

оста Тамара осамљена у кући брата свог Авесалома. 21. И цар Давид чувши све ово разгневи се врло. 22. Авесалом пак не говораше с Амноном ни ружно ни лепо; јер Авесалом мржаше на Амнона што му осрамоти сестру Тамару. 23. А после две године кад се стрижаху овце Авесаломове у Вал-Асору, који је код Јефрема, он позва све синове царева. 24. И дође Авесалом к цару и рече му: Ево, сад се стрижу овце служи твом; нека пође цар и слуге његове са слугом својим. 25. Али цар рече Авесалому: Немој, сине, немој да идемо сви, да ти не будемо на теготу. И премда наваљиваше, опет не хте ићи, него га благослови. 26. А Авесалом рече: Кад ти нећеш, а оно нека иде с нама Амнон брат мој. А цар му рече: Што да иде с тобом? 27. Али навали Авесалом на њ, па пусти с њим Амнона и све синове царске. 28. Тада Авесалом заповеди момцима својим говорећи: Пазите, кад се срце Амнону развесели од вина, и ја вам кажем: Убијте Амнона; тада га убијте; не бојте се, јер вам ја заповедам, будите слободни и храбри. 29. И учинише с Амноном слуге Авесаломове како им заповеди Авесалом. Тада усташе сви синови цареви и појашаше сваку своју мазгу и побегоше. 30. А докле још беху на путу, дође глас Давиду да је Авесалом побио све синове царева, да није остао од њих ни један. 31. Тада уставши цар раздре хаљине своје, и леже на земљу, и све слуге његове које стајаху око њега раздреше хаљине своје. 32. А Јонадав син Саме брата Давидовог проговори и рече: Нека не говори господар мој да су побили сву децу, царева синове; погинуо је само Амнон, јер Авесалом беше тако наумио од оног дана кад Амнон осрамоти Тамару сестру његову. 33. Нека дакле цар господар мој не мисли о том у срцу свом говорећи: Сви синови цареви погибоше; јер је само Амнон погинуо. 34. А Авесалом побеже. А момак на стражи подиже очи своје и угледа, а то многи народ иде к њему покрај горе. 35. И Јонадав рече цару: Ево иду синови цареви; као што је казао слуга твој, тако је било. 36. И кад изрече, а то синови цареви дођоше, и подигавши глас свој плакаше; а и цар и све слуге његове плакаше врло. 37. Авесалом пак побеже и отиде к Талмају сину Амијудовом цару гесурском. А Давид плакаше за сином својим сваки дан. 38. А кад Авесалом утече и дође у Гесур, оста онде три године. 39. Потом зајеле цар Давид отићи к Авесалому, јер се утеши за Амноном што погибе.

9. У Јеванђељима: Матејевом (26:14-16), Марковом (14:10-11), Лукином (22:3-6), и Јовановом (18:1-5), се тврди да је Јуда Искариотски, један од дванаест Исусових ученика (апостола), издао Исуса, нека је мир на њега, јеврејима за тридесет дирхема. А хришћани верују да су апостоли веровесници и посланици "разапетог бога".

10. У Јеванђељима: Матејевом (26:57-68), Марковом (14:53-65), Лукином (22:54-71), и Јовановом (18:12-24) се истиче да је поглавар свештенички Кајаф - за којег је Јован тврдио да је веровесник - сматрао Исуса, нека је мир на њега, лажљивцем, занекао га, вређао и наредио да се убије. А Исус, нека је мир на њега, је према њиховом веровању господар и бог Кајафијев, што значи да је веровесник наредио смакнуће свога бога, након што га је сматрао лажљивцем и омаловажавао га.

Ови, и њима слични, огавни садржаји су саставни део њихових искривљених књига. Они су популарни код свештеника и мисионара хришћанства и сматрају их племенитим и величанственим садржајима. Да су у Часном Кур'ану пронашли слична казивања, можда би га прихватили и признали да је од Бога. Међутим, када то нису у њему пронашли напали су га и оспорили његову веродостоност.

Њихов други наводни доказ:

"Кур'ан се, на многа места, не слаже са Старим и Новим заветом, па не може бити Божији говор"

Одговор:

За књиге два Завета није доказан утврђен ланац њихових преносиоца који сеже до самих аутора. Затим, доказано је да су те књиге препуне противречности и грешака. У њима је доказана намерна корекција, допуњавањем основног текста или његовим докидањем, изменом реченица или речи. Разликовање Кур'ана од тих њихових књига, на многим местима, није случајно него намерно, како би се уочило да је оно са чиме се Кур'ан не слаже погрешно и искривљено. Ово неслагање не чини Кур'ан мањкавим, него напротив, најјасније указује да је он истина, а да су те књиге погрешне.

Разлике између Часног Кур'ана и два Завета можемо поделити на три дела. Први део се односи на докинуте прописе, други на поједине ситуације које се наводе у Часном Кур'ану, а не помињу се у два Завета, и трећи на поједине догађаје описане у Часном Кур'ану на другачији начин него што су описани у два Завета. Они у ове три врсте немају никаквог доказа против Кур'ана, због следећег:

Што се тиче дерогираних прописа, већ је у првој глави објашњено да дерогација није присутна само у Часном Кур'ану, него се налази и у ранијим законима. Дерогацију у Тори и Јеванђељу је признао и др Фондер у великом дијалогу са аутором Рахметуллахом, иако ју је пре дијалога категорички оспоравао.

Што се тиче неких догађаја поменутих у Часном Кур'ану, а којих нема у два Завета, они не представљају никакав доказ да Кур'ан није Божији говор, јер и Нови завет наводи догађаје којих нема у Старом завету. И то што их наводи само Нови завет не сматрају његовим недостатком. Ево неких примера за то:

1. У 9. тачци Јудине посланице се наводи:

„А Михаило Арханђел, кад се препираше с ђаволом и говораше за Мојсијево тело, не смеше проклети суд да изговори, него рече: Господ нека ти запрети.“

И ова препирка се не помиње ни у једној књизи Старог завета.

2. Затим се у Павловој посланици јеврејима (12:21) каже:

„И тако страшно беше оно што се виде да Мојсије рече: Уплашио сам се и дрхћем.“

Мојсијево пењање на брдо Синај и боравак његовог народа у његовом подножју се описује и у књизи Излазак (19:7-25) али у њему нема ове реченице као што је нема ни у једној књизи Старог завета.

3. У Другој Павловој посланици Тимотију (3:8) пише:

„Као што се Јаније и Јамврије противише Мојсију, тако се и ови противе истини, људи изопаченог ума, невешти у вери.“

Прича о Фараоновим чаробњацима се помиње и у седмом пасусу књиге Излазак, али ни у њој, нити у било којој другој књизи Старог завета се не наводи ова реченица, па чак ни сам траг ових два имена.

4. У Првој Павловој посланици Коринћанима (15:6) стоји:

„А потом Га видеше једном више од пет стотина браће, од којих многи живе и сад, а неки и помреше.“

Овој вести нема трага ни у једном од четири Јеванђеља, као ни у Пророчким књигама иако се Лука убраја у најмарљивије људе у бележењу овако чудних догађаја.

5. У Јеванђељима се уопштено говори о Судњем дану, награди за дела, рају и паклу, међутим, томе нема ни помена у Петокњижју (Пет Мојсијевих књига). Све што се у њима наводи су само овосветска обећања за покорне и овосветске претње за непокорне.

6. У Јеванђељу по Матеју (1:13-15) се у Исусовој лози, после имена Зоровавел наводи девет имена, међутим, та се имена не помињу ни у једној књизи Старог завета.

Оваквих случајева има веома много и тешко их је побројати. Они показују да новине којима се једна књига разликује од раније објављене књиге, која не садржи неке од тих догађаја, не значи да ту нову књигу треба порицати. У противном би се и Јеванђеље морало порећи јер садржи описе којих нема ни у Тори, нити у другим књигама Старог завета. Тачно је то, да стара књига не мора садржавати све што се налази у касније објављеној књизи.

А за напад на Часни Кур'ан због неких његових описа који се разликују од оних из књига оба Завета они, такође, немају основаног доказа, јер огромна неслагања постоје и у самом Старом завету између његових књига, у књигама Новог завета, затим између књига Старог и књига Новог завета, као што смо видели у првој глави. Велика неслагања постоје и између три примерка Торе (јеврејског, самиријског и грчког), и четири верзије Јеванђеља (Матијеве, Маркове, Лукине и Јованове). Свештеници, међутим, пред разликама унутар њихових књига затварају очи, а нападају Часни Кур'ан како би тим сумњичењем одвели неупућене муслимане у заблуду. Кур'ану не штети то што се разликује од њихових књига, зато што је он од њих независна и од Узвишеног Бога је објављена књига. Напротив, управо то његово разликовање од њих је непобитан доказ његове истинитости и највећи доказ њихове искривљености.

Одломак из књиге „Тријумф Истине“.